

Рецензія на бакалаврську роботу
Сільвії Крейскової
(Posudek bakalářské práce Silvie Krejskové
Analýza a interpretace poetické tvorby Vasyla Holoborod'ka a jeho vztah ke
kyjevské básnické škole)

Проблема теоретичної визначеності місця Київської поетичної школи у літературно-мистецькому контексті другої половини ХХ століття зумовлює актуальність рецензованого дослідження. Хронологічна близькість цієї школи до руху шістдесятників часто спричинює розгляд творчості поетів Київської школи у вимірах цього руху. Однак ці поети не є ні шістдесятниками, ні постшістдесятниками, ані їхньою опозицією. Вони взагалі ні до чого не творять опозиції, вони просто є і виразно презентують ідею «мистецтва для мистецтва» та свободу творення без жодних ідеологій. Саме про це говорить у своїй роботі Сільвія Крейскова, досліджуючи особливості світогляду і форми поетичного вияву одного із представників Київської школи – Василя Голобородька.

С.Крейскова досить вдало ввела у назви третього і четвертого розділів роботи протиставлення *шум/галас* і *тиша* (*poesie hluku – poesie ticha*), яке добре відображає різницю між власне шістдесятниками і поетами Київської школи. Авторка намагається показати, що «*hlučnější šedesátníci*» (с. 18) – це, як правило, опозиційно налаштовані до тоталітарного режиму молоді митці, у творчості яких заангажованість з погляду соціально-історичної детермінованості є моральною настановою, свідомим внутрішнім вибором. Натомість «*tichá a roková*» (с.19) Київська школа нічому не протистоїть, нічого не утверджує, а реалізує абсолютну свободу й безпачосну самодостатність; відкидає будь-яку суспільну обмеженість та ідейно-політичні позиції як засадничі критерії культурної та художньої цінності. Все це частково правильно й незаперечно, але мені особисто не вистачило глибшого і чіткішого аналізу контексту появи та діяльності як шістдесятників, так і Київської школи.

Значно цікавішими, хоча теж трохи хаотичними, є наступні розділи, у яких С.Крейскова фахово аналізує поезію Василя Голобородька, застосовуючи різні методи дослідження і послуговуючись теоретичним апаратом з різних наукових галузей. Від розділу до розділу, від пункту до пункту авторка підводить читача до розуміння системності Голобородькової поезії, показує, що попри певну еволюцію поет ніколи не шукає прямої відповіді на буттєві проблеми, а вся його поезія – це метафоричний погляд на людину зсередини. С.Крейскова абсолютно логічно доводить, що у поезії В.Голобородька, зокрема «ранній», оживає світ прадавніх анімістичних уявлень про природу – світ «наївного» предка або довірливої дитини (тут і дивні істоти, і чарівні звуки, і кольори, і різні пригоди). Але цей світ постає не як «тіні забутих предків», а як органічна і зовсім не наївна реакція поетичної душі на сучасну дійсність, як спосіб переживання цієї дійсності, як певний емоційний опір людини нищівним впливам технічної цивілізації, як опір чуттєвому згасанню, байдужості до світу, космосу. В.Голобородькові цей космос, на думку С.Крейскової, розкривається крізь навколишню буденність: найфантастичніші поетичні образи виникають як продовження узвичаєних побутових метафор. Добре підкреслено й те, що В.Голобородько не має на меті спеціально звертатись до фольклорних засобів як інструменту стилізації тексту, а що це спосіб його мислення, безпосереднє вираження напівсвідомого стану між мисленням і сновидним потоком, який іде від інтуїтивного народного світогляду і визначає авторове поетичне кредо (від вибору тем і мотивів аж до образів і форм). Дипломниця доводить, що у всі періоди своєї творчості В.Голобородько звертається до знаків народної традиції як до певних універсальних культурних кодів, як до архетипних конструктів українського колективного підсвідомого (дім, дитинство, мати/батько, птах і под.).

Варто відзначити, що, попри часткову «розхристаність» викладу матеріалу, сама робота логічно структурована і змістовно повна, переходить від одного пункту до іншого цілком умотивовані, а самі пункти не містять нічого зайвого. С.Крейскова відмінно послуговується термінологічним апаратом, влучно цитує теоретичні праці і добре ілюструє сказане прикладами з поезій В.Голобородька. Заслуговує на увагу особиста думка авторки тексту, сформована на тлі загальної широкої ерудиції.

Попри висловлені зауваження і поодинокі технічні та орфографічні недоліки, позначені на сторінках рецензованого тексту, вважаю, що бакалаврська робота Сільвії Крейскової є цілком самостійним дослідженням, яке повністю відповідає вимогам до робіт такого типу. Рекомендую роботу до захисту і пропоную оцінити її на „**відмінно**” (Bakalářskou práci Silvie Krejskové *Analýza a interpretace poetické tvorby Vasyly Holoborod'ka a jeho vztah ke kyjevské básnické škole* doporučuji k obhajobě a hodnotím klasifikačním stupněm **v ýborně**).

Тетяна Свердан (Teťána Sverdan)